Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Економічні науки, 2015. №10. С. 323–333.

Мирослава Левко,
здобувачка 1 курсу магістратури
спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки,
освітньо-професійна програма «Управління закладами освіти»,
Західноукраїнський національний університет
Науковий керівник:
Лілія Ребуха,
доктор педагогічних наук, професор,
завідувач кафедри освітології і педагогіки,
Західноукраїнський національний університет

ЗАСТОСУВАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ У ВИЩІЙ ШКОЛІ

Пандемія COVID-19 та війна в Україні кардинально змінила наш спосіб викладання та навчання. Студенти тепер мають звикати до дистанційного навчання через цифрові платформи за допомогою постійного соціального дистанціювання. Це призвело до того, що методи навчання постійно вдосконалюються, все більше покладаючись на сучасні освітні технології. Це покращує комунікацію, спрощує отримання інформації та полегшує пояснення предмета. Найбільш ефективним у даній ситуації є електронне навчання [4].

Закриття освітніх закладів призвело до зростання попиту на освітні онлайн-платформи за яких освіта здійснюється в електронному вигляді. Проведення онлайн наукових і практико-зорієнтованих заходів, онлайн-курсів та ін. допомагають студентам оволодіти необхідними професійними навичками [1, с. 47–49].

Завдяки електронному навчанню освітній контент додається студентам за допомогою комп'ютерів, ноутбуків, планшетів або смартфонів. Це не тільки економить час, але й відкриває багато можливостей для інтерактивного

навчання. Замість того, щоб перебувати в пасивному досвіді, студенти можуть вибирати те, що їм потрібно. Це призводить до швидкого та легкого навчання, де б вони не були. Навчання відбувається шляхом безпосередньої взаємодії з інформацією на екрані, наприклад, перетягуючи вміст з одного місця на інше. Кожен учасник процесу має можливість працювати з освітнім контентом паралельно з іншими, а саме: додавати свої коментарі, додавати та коригувати схеми та рисунки та ін., наочно представляти віддаленим одногрупникам свою думку.

Важливо, що електронні технології – це дидактично обґрунтований засіб для організації різних видів групової роботи (даний тип взаємодії часто використовується для проведення відеоконференцій) та роботи у малих групах, що представлені віртуальними кімнатами для виконання індивідуального завдання із використанням конкретної індивідуальної технології. Викладач може спостерігати та моделювати роботу в кожній із кімнат. За рішенням викладача студенти з кімнат можуть зібратися для проведення спільної сесії, представити та обговорити результати своєї групової роботи.

В електронному навчанні студенти не просто засвоюють знання, читаючи або переглядаючи певний контент, вони мають змогу здійснювати вплив на зміну способів надання освітніх послуг [3]. Відповідно багато навчальних дисциплін за електронного навчання містять презентації, анімації, відео та ін., які створюють мультимодальний і практичний досвід навчання. Крім того, сценарії прийняття рішень в електронному навчанні також спонукають майбутніх фахівців робити власний вибір того, що вони вивчатимуть далі.

Зрештою, технології електронного навчання проникли в освіту та оновили весь освітній процес. Вони не тільки підвищили доступність і зручність навчання, але й стали причиною змін у поведінці учнів та мотивують їх до успішного навчання [2, с. 245].

Отож, вимоги, які ставить соціум до освіти сучасної людини, суттєво змінилися. Крім базових знань та постійного оволодіння новими, сучасний фахівець має вміти продуктивно використовувати інформаційні ресурси та технології з метою набуття вмінь не лише вчитися впродовж усього життя, а й активно керувати цим процесом, приймаючи оперативні рішення щодо вибору освітніх траєкторій, адаптованих до конкретних цілей. Інтеграція електронних технологій в освіту сприяє формуванню нової ролі викладача та студента. Важливо, щоб у високотехнологічному середовищі викладач був не лише важливим носієм інформації та академічних фактів, але й допомагав майбутнім фахівцям зрозуміти сам освітній процес та розкрити механізми здобуття нового знання. Для вирішення цих питань у розпорядженні викладачів є принципово нові форми, методи та засоби електронного навчання, в основі яких лежать інформаційні та комунікаційні технології.

Список використаної літератури

1. Величко В., Глазова В., Кайдан Н., Федоренко О. Стан та перспективи електронного навчання в університетській освіті. *Професіоналізм педагога: теоретичні й методичні аспекти*, 2021. №15. С. 47–61.

2. Воробйова О. П. Забезпечення якості електронного навчання в європейському просторі вищої освіти. *Інформаційні технології і засоби навчання*, 2018. №64(2). С. 245–252.

3. Кадемія М. Ю. Інформаційно-комунікаційні технології навчання : термінологічний словник. Львів : Вид-во «СПОЛОМ», 2009. 260 с.

4. Ребуха Л. З., Чень Жунхао. Освітні інноваційні технології: класифікація та змістове наповнення. Інновації в освіті: перспективи розвитку: матеріали І Міжнародної наук.-практ. конференції. (Тернопіль, 20 трав. 2021 р.) Тернопіль: ЗУНУ, 2021. С. 48–52.